A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)
2004. november 18.*

A C-284/03. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában,

amelyet a Cour d'appel de Bruxelles (Belgium) a Bírósághoz 2003. július 2-án érkezett, 2003. június 19-i végzésével terjesztett elő az előtte

az **État belge**

és

a **Temco Europe SA**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, A. Rosas (előadó), R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts és S. von Bahr bírák,

* Az eljárás nyelve: francia.

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: M.-F. Contet főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. április 1-jei tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett írásbeli észrevételeket:

— az État belge képviseletében: E. Dominkovits, meghatalmazotti minőségben, segítői: B. van de Walle de Ghelcke és C. Louveaux avocats,

— a Temco Europe SA képviseletében: J.-P. Magremanne avocat,

— az Európai Közösség Bizottsága képviseletében: E. Traversa és C. Giolito, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2004. május 4-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes

adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o., a továbbiakban: hatodik irányelv) 13. cikk B. része b) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 A kérelmet a Temco Europe SA (a továbbiakban: Temco Europe) és az État belge között a Temco Europe által állítólag tévesen levont 137 125,53 euró (5 531 639 BEF) hozzáadottérték-adónak (a továbbiakban: HÉA), 13 708,51 euró (553 000 BEF) adóbírságnak és ezen összegek törvényes kamatainak megfizetésére vonatkozóan az említett társasággal szemben kibocsátott fizetési meghagyás tárgyában folyamatban levő per keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 A hatodik irányelv „Adómentesség" című X. címe „Adómentességek belföldön" című 13. cikkének rendelkezései szerint:

„[...]

B. Egyéb adómentességek

Az egyéb közösségi rendelkezések sérelme nélkül, az általuk meghatározott feltételek mellett a tagállamok mentesítik az adó alól a következőket, annak érdekében, hogy biztosítsák az ilyen mentességek megfelelő és egyértelmű alkalmazását, valamint, hogy megakadályozzák az adókijátszásokat, az adókikerüléseket és az esetleges visszaéléseket:

[...]

b) az ingatlanok lízingje [helyesen: haszonbérlete] és bérbeadása, kivéve a következőket:

1. a tagállamok törvényi fogalommeghatározásainak megfelelő szálláshelyadási szolgáltatás a szállodaiparban vagy a hasonló kereskedelmi ágazatokban, beleértve a nyári táborhelyeket vagy a kempingeket;

2. járművek parkolására szolgáló helyek bérbeadása;

3. tartósan beépített berendezések és gépek bérlete;

4. széfügyletek.

A tagállamok e mentesség alkalmazásának körét illetően további kivételeket írhatnak elő;

[...]"

A nemzeti szabályozás

4 A belga code civil (polgári törvénykönyv) 1709. cikke ekként rendelkezik:

„A dologbérlet olyan szerződés, amely által az egyik fél kötelezettséget vállal arra, hogy valamely dolgot meghatározott időre a másik fél használatába bocsát azon ellenérték fejében, amelynek megfizetésére ez utóbbi fél kötelezi magát."

5 A hozzáadottértékadó-kódex (a továbbiakban: a HÉA-kódex) 44. cikke (3) bekezdésének 2. pontja szerint ezen adó alól mentes különösen az „ingatlanok haszonbérlete, bérlete és használatuk átengedése, valamint az ilyen javaknak a 19. cikk 1. §-ában rögzített feltételek szerinti használata [...]".

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

6 A kérdést előterjesztő bíróság az alapeljárás tényállását a következőképpen ismerteti:

„Az SA Temco Europe az épületek takarítására és karbantartására vonatkozó tevékenységét illetően HÉA-alany [...].

Az SA Temco Europe a Chaussée de Ruisbroeck a 107–117. szám alatt található épület tulajdonosa. 1993 végétől 1994 elejéig a 111. szám alatt található épületben átalakítási munkálatokat végeztetett, és levonta az ezen átalakítási munkálatokért a részére kiszámlázott összegben foglalt HÉA-t. A társaság az épületben telephellyel nem rendelkezik.

Az SA Temco Energy Management Company, az SA Publi-round és az SA Petrus társaságok ugyanazon vállalatcsoporthoz tartoznak, és az SA Temco Europe társasággal együtt közös központi irányítás alatt állnak.

1994. február 1-jén az SA Temco Europe e három társasággal három, a szerződő felek által »átengedési megállapodásnak« nevezett megállapodást (a továbbiakban: megállapodások) kötött, amely feljogosítja e társaságokat mint jogosultakat, hogy az átengedő társaság igazgatósága által rögzített megosztás szerint tevékenységüket az ingatlanban folytassák, anélkül hogy az egyes jogosultak használati joga az ingatlan valamely meghatározott részére vonatkozna. Sem a jogosultak tevékenységét igazoló okiratot, sem az átengedő társaság igazgatóságának a megosztásra vonatkozó határozatát nem nyújtották be a bírósághoz.

A megállapodásokat a jogosultak tevékenységének idejére kötötték, akik kötelesek a tevékenységük ellátása érdekében történő kizárólagos használat során betartani az átengedő társaság által megállapított belső szabályzatot; az átengedő igazgatósága azonban bármikor előzetes felszólítás nélkül követelheti az átengedett terület visszaszabocsátását.

A jogosultakat terheli a tevékenységük ellátásához szükséges valamennyi költség. A gázt és az elektromos áramot a fogyasztás alapján, míg a közös költséget a használt alapterületnek megfelelő m^2 arányában számolják. Emellett a jogosultak kötelesek a használt terület elhasználódásának az átengedő társaság igazgatósága által meghatározott szempontok alapján történő kijavítására.

Az évenként fizetendő bérleti díjat az irodai célra használt területre m^2-enként 3 500 [BEF]-ben, míg a raktár céljára használt területre m^2-enként 1 000 [BEF]-ben határozták meg, amit növeltek az egyes jogosultak nettó árbevételének 0,4%-ával és foglalkoztatottanként 5 000 BEF-fel.

A felek kifejezetten kizárták a code civil 1709. cikkének alkalmazását.

A belső szabályzat tartalmazza az épületbe történő bejárásra, a takarításra, az üzleti célú jelzések kihelyezésének lehetőségére, az átengedő társaság megbízottainak korlátlan bejárási jogára vonatkozó szabályokat, valamint a jogosultaknak:

— a többi használó esetleg szükséges beleegyezésével a telefon, a víz, a gáz, az elektromos áram bekötésére, illetve a fűtés biztosítására,

— az összes használónak az italautomatákhoz való hozzáférésére, az ebédlőbe és a zuhanyzóba történő bejárására,

— az autók részére fenntartott utak és parkolók hozzáférhetőségére,

— a raktározási tevékenységre és a csatornarendszer használatára

vonatkozó kötelezettségeit.

A megállapodások teljesítésére vonatkozóan az SA Temco Europe semmilyen hasznos információt nem bocsátott a bíróság rendelkezésére.

Az adóhivatal helyettes adóellenőre az 1996. szeptember 30-án készített jegyzőkönyvben megállapította, hogy:

— két használó esetében a megállapodásokat azt követően írták alá, hogy közzétették e két társaság székhelyének az ingatlanra történő áthelyezését;

— a megállapodások egyik rendelkezése sem határozza meg a jogosultak tevékenységét vagy a helyiségek előírt használatára vonatkozó szabályokat;

— nem ellenőrzik a bérleti díjnak az árbevételre vonatkozó részét, amely az SA Petrus esetében a bérleti díj 7%-át, az SA Publi-round esetében annak 6%-át és az SA Temco Energy esetében annak 0%-át teszi ki;

— a használók az épületbe egyetlen kulccsal járnak be, és az épület semmilyen gondnoki vagy portaszolgálattal nem rendelkezik, így a belső szabályzat bejárásra vonatkozó korlátozásai pusztán formálisak.

Nem vitatatott tény, hogy az épület az eljárás ideje alatt is a társaságok használatában áll."

7 Az Administration de la TVA, de l'Enregistrement et des Domaines (a HÉA-ellenőrzési, Bejegyzési és Ingatlanügyi Hivatal, a továbbiakban: Hivatal) az általa végzett ellenőrzést követően megállapította, hogy a megállapodások a HÉA-kódexnek a hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontját átültető 44. cikke (3) bekezdésének 2. pontja alapján valójában HÉA-mentes ingatlan-bérbeadásra irányuló tevékenységet valósítanak meg, és ennélfogva a Chaussée de Ruisbroeck 111. szám alatt található ingatlan átalakítási munkálataira felszámított HÉA levonása nem volt megalapozott.

8 Ennek következtében a Hivatal a Temco Europe társaságot az álláspontja szerint tévesen levont 137 125,53 euró (5 531 639 BEF) HÉA, 13 708,51 euró (553 000 BEF) adóbírság és ezen összegek törvényes kamatainak megfizetésére kötelezte.

9 Mivel a Temco Europe megtagadta a fenti összegek megfizetését, a Hivatal fizetési meghagyást bocsátott ki a társasággal szemben. A Temco Europe kifogást nyújtott be a fizetési meghagyás ellen, amely határozatot a Tribunal de première instance de Bruxelles (Brüsszeli Elsőfokú Bíróság) (Belgium) hatályon kívül helyezett. Az État belge fellebbezést nyújtott be e határozat ellen a kérdést előterjesztő bírósághoz.

10 A Cour d'appel de Bruxellesnek — azon megállapodások vonatkozásában, amelyeket az alapügyben kötöttek és teljesítettek — kétségei merültek fel a hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontjában foglalt „ingatlanok bérbeadása" fogalmának értelmezése kapcsán. E bíróság e tekintetben kifejti:

„Jelen ügyben az elsőfokú eljárás pernyertese mint átengedő és a jogosultak egyoldalú feltételeket tartalmazó szerződéseket írtak alá, amelyek alapján a jogosultak az ingatlanra vonatkozó visszavonható használati jogot szereztek. E szerződéseket nyilvánvalóan abból a célból kötötték, hogy megkerüljék az ingatlanok bérbeadásának fogalmát.

E szerződések mindazonáltal nem vizsgálhatók anélkül, hogy ne vegyük figyelembe az ezen, ugyanazon irányítás alatt álló társaságokat összekötő szoros kapcsolatot, amely a jogosultak számára biztosítja a használat folyamatosságát és a megállapodások méltányos teljesítését.

A szerződések teljesítése azt mutatja, hogy a jogosultak folyamatosan és korlátlanul bejárhatnak a helyiségekbe, és irodáik és üzleteik használatát illetően biztos helyzetben vannak."

11 E körülmények között határozott akként a Cour d'appel de Bruxelles, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontja akként értelmezendő-e, hogy a közösségi jog szerinti értelemben ingatlan-bérbeadásnak minősülnek azon — a belga jog szerint atipikus szerződésnek tekintendő — ügyletek, amelyekkel valamely társaság kapcsolt vállalkozásai részére egyidejűleg — különböző szerződések útján részben, de lényegét tekintve a használt terület alapján meghatározott díjazás ellenében — ugyanazon ingatlant illetően visszavonható használati jogot biztosít, ahol a bizonytalanságot a jogosultak és az átengedő feletti közös irányítás ellensúlyozza, vagy más szavakkal: a hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontjában foglalt »ingatlanok bérbeadásának« autonóm közösségi jogi fogalma

magában foglalja-e valamely ingatlannak az adózó gazdasági tevékenységétől — a [HÉA-kódex] 44. cikke 3. §-a 2. pontjának utolsó mondata szerinti — eltérő célokra történő visszterhes hasznosítását, azaz az ingatlan határozatlan időre szóló, visszavonható rendelkezésre bocsátását havi ellenszolgáltatás fejében, habár ezen ellenszolgáltatás változó összegű, és részben a nem kizárólagos használati joggal rendelkező szerződő fél üzleti eredményétől függ, figyelemmel arra, hogy a bizonytalanságot a jogosultak és az átengedő feletti közös irányítás ellensúlyozza?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

12 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben lényegében azt kérdezi, hogy a hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontját akként kell-e értelmezni, hogy az e rendelkezésben foglalt „ingatlanok bérbeadása" magában foglalja-e az olyan ügyleteket, amelyekkel valamely társaság kapcsolt vállalkozásai részére több párhuzamos szerződéssel ugyanazon ingatlant illetően — elsősorban a használt terület alapján meghatározott díjazás ellenében — visszavonható használati jogot biztosít.

A Bíróság elé terjesztett észrevételek

13 A Temco Europe hangsúlyozza, hogy nem felelnek meg a közösségi jog bérletre vonatkozó meghatározásának a belga jog szerint bérleti szerződésnek nem minősülő megállapodások a dolog feletti kizárólagos használati jog hiánya, e jog lényegében bizonytalan jellege, valamint amiatt, hogy az ellenszolgáltatás mértékét nem kizárólag a dolog használata idejének alapulvételével határozták meg.

14 Az Étát belge előadja, hogy valamely szerződés jellegének megítéléséhez figyelembe kell venni a szerződés teljesítésének körülményeit az egyes szakaszok szövegétől függetlenül. Hangsúlyozza, hogy szintén számításba kell venni a hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontjában foglalt adómentesség alapját, a mentesség hátteréül szolgáló összefüggéseket, az irányelv céljait és rendszerét. A szerződés időtartamára vonatkozó követelményt nem lehet úgy értelmezni, hogy azt mindig meg kell határozni a szerződés megkötésekor. Ami a használat visszavonhatóságát illeti, az Étát belge álláspontja szerint a használat megszűnésének egyik módjáról van szó, ami nem befolyásolja a teljesített szolgáltatás lényegét.

15 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a kérdést előterjesztő bíróság a szerződéseket maga is egyoldalúnak és színleltnek minősítette, amennyiben azok nyilvánvalóan az „ingatlanok bérbeadása" fogalmának megkerülése céljából jöttek létre. Álláspontja szerint a nemzeti bíróság feladata, hogy figyelembe vegye a valós tényállást, és ne rekedjen meg a megállapodások szövegénél. Emellett arra hivatkozik, hogy az adókikerülés szándékát feltételezni lehet, tekintettel a megállapodások megkötését igazoló gazdasági indokok hiányára, és az említett, az ügy érdemében eljáró bíróság a Bíróság által más körülményekre vonatkozóan kimunkált joggal való visszaélés fogalmára alapozhatja határozatát.

A Bíróság válasza

16 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a hatodik irányelv 13. cikkében foglalt adómentességek a közösségi jog autonóm fogalmai, és ezért azoknak közösségi meghatározással kell rendelkezniük (lásd a C-358/97. sz., Bizottság kontra Írország ügyben 2000. szeptember 12-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-6301. o.] 51. pontját, a C-315/00. sz. Maierhofer-ügyben 2003. január 16-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-563. o.] 25. pontját és a C-275/01. sz., Sinclair Collis-ügyben 2003. június 12-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-5965. o.] 22. pontját).

17 Másodszor pedig a hatodik irányelv 13. cikkében foglalt adómentességek meghatározására használt kifejezéseket szigorúan kell értelmezni, mivel ezek a főszabályhoz képest — amely szerint az adóalany által ellenszolgáltatás fejében teljesített minden szolgáltatásnyújtás HÉA-köteles — kivételt jelentenek (lásd különösen a fent hivatkozott Bizottság kontra Írország ügyben hozott ítélet 52. pontját, a C-150/99. sz., Stockholm Lindöpark-ügyben 2001. január 18-án hozott ítéletet [EBHT 2001., I-493. o.] 25. pontját és a fent hivatkozott Sinclair Collis-ügyben hozott ítélet 23. pontját). Ahogy azt a főtanácsnok indítványának 37. pontjában joggal megjegyzi, a szigorú értelmezés e szabálya ugyanakkor nem jelenti azt, hogy az adómentesség meghatározására használt kifejezéseket oly módon kell értelmezni, hogy azok ne tudják kifejteni hatásukat.

18 A hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontját illetően meg kell állapítani, hogy e rendelkezés nem határozza meg a „bérbeadás" fogalmát, és nem tartalmaz utalást az egyes tagállamok jogrendszerében erre vonatkozóan elfogadott meghatározásokra sem (lásd a C-326/99. sz., ún. „Goed Wonen-ügyben" 2001. október 4-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-6831. o.] 44. pontját és a fent hivatkozott Sinclair Collis-ügyben hozott ítélet 24. pontját). E rendelkezést ezért a hátteréül szolgáló összefüggések, az irányelv céljai és rendszere alapján kell értelmezni, különös figyelemmel az adómentességek céljára (lásd e tekintetben a fent hivatkozott, ún. „Goed Wonen-ügyben" hozott ítélet 50. pontját).

19 Számos ítéletében a Bíróság akként határozta meg az ingatlanok bérbeadásának a hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontjában foglalt fogalmát, mint amely lényegében abban áll, hogy a bérbeadó meghatározott időszakra és díjazás ellenében átruházza a bérlő részére valamely ingatlannak a tulajdonoséhoz hasonló használati jogát, és minden más személyt kizár e jog gyakorlásából (lásd e tekintetben a fent hivatkozott, ún. „Goed Wonen-ügyben" hozott ítélet 55. pontját, a C-409/98. sz., Mirror Group-ügyben hozott ítélet [EBHT 2001., I-7175. o.] 31. pontját, a C-108/99. sz., Cantor Fitzgerald International-ügyben 2001. október 9-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-7257. o.] 21. pontját, a C-269/00. sz. Seeling-ügyben 2003. május 8-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-4101. o.] 49. pontját és a fent hivatkozott Sinclair Collis-ügyben hozott ítélet 25. pontját).

20 Amennyiben a Bíróság több ízben hivatkozott a bérlet időtartammal kapcsolatos elemére, azt annak érdekében tette, hogy megkülönböztesse az — általában viszonylag passzív jellegű, pusztán az idő múlásától függő és jelentős hozzáadott értéket nem eredményező tevékenységet képező (lásd e tekintetben a fent hivatkozott, ún. „Goed Wonen-ügyben" hozott ítélet 52. pontját) — ingatlan-bérbeadási műveletet, más olyan ipari vagy kereskedelmi jellegű üzleti tevékenységektől, amelyeket a hatodik irányelv 13. cikke B. része b) pontjának 1–4. alpontja tartalmaz, vagy amelyek tárgya jellemzően inkább szolgáltatás nyújtása, mint csupán valamely dolog rendelkezésre bocsátása, például golfpálya használatának joga (a fent hivatkozott Stockholm Lindöpark–ügyben hozott ítélet 24–27. pontja), híd használatára vonatkozó, díjfizetés ellenében biztosított jog (a fent hivatkozott Bizottság kontra Írország ügyben hozott ítélet) vagy akár cigaretta-automaták valamely kereskedelmi egységben történő felállítására vonatkozó jog (a fent hivatkozott Sinclair Collis–ügyben hozott ítélet 27–30. pontja).

21 A bérlet időtartama önmagában tehát nem meghatározó elem annak eldöntése során, hogy a közösségi jog értelmében valamely szerződés ingatlan-bérbeadásnak minősül-e, még akkor sem, ha a szálláshelyadás idejének rövidsége megfelelő ismérvnek bizonyulhat a szállodai szálláshelyadásnak a lakáscélú helyiségek bérbeadásától történő elhatárolásához (a C-346/95. sz. Blasi-ügyben 1998. február 12-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-481. o.] 23. és 24. pontja).

22 Mindenesetre nem feltétlenül szükséges, hogy az időtartam a szerződés megkötésekor rögzítésre kerüljön. Ugyanis figyelembe kell venni a szerződéses jogviszonyok valós hátterét (a fent hivatkozott Blasi-ügyben hozott ítélet 26. pontja). A szerződés teljesítése során a bérlet időtartamát a felek közös megegyezéssel csökkenthetik vagy meghosszabbíthatják.

23 Másfelől pedig úgy tűnik, hogy a bérbeadónak a dolog bérlő általi használatának időtartamához igazodó díjazása fejezi ki legjobban a bérlet passzív jellegét, azonban ebből nem következik az, hogy a más tényezőket figyelembe vevő díjazás szükségszerűen kizárná azt, hogy az ügylet a hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontjában foglalt „ingatlan bérbeadásának" minősülhessen, különösen akkor, ha a figyelembe vett egyéb tényezők a díjazásnak az idő múlásától függő részéhez képest nyilvánvalóan másodlagos jelentőségűek, vagy ha az e tényezőknek megfeleltethető díjazás a dolog puszta rendelkezésre bocsátását leszámítva nem szolgáltatás nyújtásáért jár.

24 Végezetül a bérlőnek az ingatlan használatára vonatkozó kizárólagos jogát illetően ki kell emelni, hogy azt a bérbeadóval kötött megállapodásban korlátozni lehet, és az kizárólag a megállapodásban megjelölt ingatlanra vonatkozik. Így a bérbeadó fenntarthatja magának azt a jogot, hogy rendszeresen megtekintse a bérleményt. Másfelől pedig a bérleti szerződés az ingatlan olyan részeire is vonatkozhat, amelyeket kizárólag más bérlőkkel közösen lehet használni.

25 A bérelt területek használati jogának a szerződésben szereplő ilyen korlátozásai nem zárják ki, hogy a használat kizárólagos legyen azon személyekkel szemben, akik számára a törvény vagy a szerződés nem biztosít jogot a bérleti szerződés tárgyát képező dolog felett.

26 Az alapeljárásban szereplő ügyletet illetően a kérdést előterjesztő bíróságra hárul az a feladat, hogy figyelembe vegye az ügy hátterét képező valamennyi körülményt annak érdekében, hogy feltárja annak jellemző vonásait, és megállapítsa, hogy az ügylet „ingatlan bérbeadásának" minősülhet-e a hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontja szerinti értelemben.

27 Ennélfogva a fenti bíróságra hárul annak megvizsgálása, hogy teljesítésük alapján a megállapodások lényegében helyiségek, illetve valamely ingatlan egyes területeinek az idő múlásától függő díjazás ellenében történő, passzív jellegű rendelkezésre bocsátására irányulnak-e, vagy olyan szolgáltatásnyújtásra, amely eltérően minősíthető.

28 Ezért a feltett kérdésre a következőképpen kell válaszolni:

A hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés szerint „ingatlan bérbeadásának" minősülnek azon ügyletek, amelyekkel valamely társaság kapcsolt vállalkozásai részére egyidejűleg — különböző szerződések útján, elsősorban a használt terület alapján meghatározott díjazás ellenében — visszavonható használati jogot biztosít ugyanazon ingatlant illetően, és e szerződések, teljesítésük módja alapján, lényegében helyiségek vagy valamely ingatlan egyes területeinek az idő múlásától függő díjazás ellenében történő, passzív jellegű rendelkezésre bocsátására irányulnak, és nem olyan szolgáltatásnyújtásra, amely eltérően minősíthető.

A költségekről

29 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 13. cikke B. részének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés szerint „ingatlan bérbeadásának" minősülnek azon ügyletek, amelyekkel valamely társaság kapcsolt vállalkozásai részére egyidejűleg — különböző szerződések útján, elsősorban a használt terület alapján meghatározott díjazás ellenében — visszavonható használati jogot biztosít ugyanazon ingatlant illetően, és e szerződések, teljesítésük módja alapján, lényegében helyiségek vagy valamely ingatlan egyes területeinek az idő múlásától függő díjazás ellenében történő, passzív jellegű rendelkezésre bocsátására irányulnak, és nem olyan szolgáltatásnyújtásra, amely eltérően minősíthető.

Aláírások